

Arrest

nr. 266 255 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Ahwaz en de Iraanse nationaliteit te bezitten.

Op een dag zag u uw nicht Z. (...), met wie u afgesproken had te zullen trouwen, met een andere jongen, M. R. (...). U werd kwaad en sloeg hem in elkaar. U brak zijn neus. In het gevecht verloor M. (...) een oog. U vertelde uw vader wat er gebeurd was en vroeg hem om naar M.'s (...) familie te stappen om het probleem tussen jullie op te lossen. In Ahwaz zorgt een ruzie tussen twee personen er namelijk voor dat alle families met elkaar vechten. M. (...) was echter niet tevreden en wilde met u vechten. U begon drugs te gebruiken om Z. (...) te vergeten en geraakte verslaafd. Uw vader bracht u

naar een aantal centra om van uw drugsverslaving af te geraken. U stopte met drugs te gebruiken en begon naar bijeenkomsten te gaan van ex-drugsverslaafden. In deze bijeenkomsten leerde u Mo. (...) kennen, een rijke en lieve man die vroeger ook verslaafd was geweest. Jullie spraken verschillende dagen met mekaar, o.a. over uw problemen. Mo. (...) was gelovig en bestudeerde enkele boeken. U vroeg hem naar het onderwerp van die boeken en hij antwoordde u dat u misschien niet zou geloven wat hij las. Aanvankelijk kon u het niet geloven en kon u niet akkoord gaan met de inhoud van deze boeken maar geleidelijk aanvaardde u deze boeken omdat Mo. (...) een hele leuke man was. Op een zondag bracht Mo. (...) u naar een vergadering bij hem thuis. Daar waren tien andere personen aanwezig. U begreep toen dat Mo. (...) zich bekeerd had van de islam tot het christendom. U sprak met hem. Dit maakte u kalm. U hield ervan met Mo. (...) te spreken. Na afloop van de vergadering keerde u naar huis met A. (...), de neef van Mo. (...). Mo. (...) nodigde u uit om deel te nemen aan een volgende vergadering. Hoewel u graag gegaan was om meer te weten te komen over de materie, weigerde u uit angst dat iemand van de groep de Iraanse autoriteiten op de hoogte zou brengen. U had een slecht gevoel bij één iemand van de groep. U trok op met A. (...), die u dingen leerde over het christendom. Op een dag spraken A. (...) en u met elkaar af op straat. Na een tijdje namen jullie afscheid van elkaar. U ging naar huis en A. (...) ging naar het huis van Mo. (...). Mo.'s (...) familie zei A. (...) dat ze Mo. (...) die dag niet gezien hadden. Mo. (...) beantwoordde zijn telefoon ook niet. Nadat zes à zeven uren verstreken waren, trok A. (...) de conclusie dat het niet normaal was dat hij niets van Mo. (...) hoorde en maande hij u aan te vluchten, goed op te letten en u te verstoppen tot jullie nieuws ontvingen over de andere groepsleden. U vertelde uw vader wat er gebeurd was. Uw vader zei dat u naar Irak moest gaan. U verliet Iran op de 2e dag van de 7e maand van het jaar 1397 van de Perzische kalender (24 september 2018) richting Irak, waar u twee maanden verbleef. Toen u van A. (...) het nieuws vernam dat het Re. (...) was geweest die de namen van de andere aanwezigen had doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten, nam u contact met uw vader, die uw vlucht naar België regelde. U keerde vervolgens voor een dag of twee terug naar Darkhovin, Iran en vertrok vervolgens opnieuw naar Irak. U reisde illegaal en zonder paspoort naar Turkije. Vanuit Turkije vloog u met een vals paspoort naar Servië, waar u twee maanden doorbracht. U bracht een jaar door in Bosnië en reisde vervolgens door naar België, waar u op 27 augustus 2019 aankwam. Op 27 september 2019 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gevangengenomen te zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom en geslagen te zullen worden door M. R. (...). of zijn familie.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw identiteit op geen enkele manier aangetoond heeft. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins kunnen staven, temeer daar u reeds sinds 27 augustus 2019 in België bent (zie 'fiche registratie verzoek om internationale bescherming'), neven heeft in België die de asielprocedure hebben doorlopen (verklaring DVZ, d.d. 07.02.2020, vragen 20 en 27), en in contact bent met uw familie in Iran (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 29.06.2020, p. 5). Er dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen laat optekenen over uw originele Iraanse paspoort. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw paspoort zich in handen van de smokkelaar bevond in Bosnië (zie fiche 'registratie verzoek om internationale bescherming'). Later verklaarde u dat uw originele paspoort door de Kroatische overheid afgenomen was (verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat de Kroatische politie uw bagage, waarin uw paspoort zich bevond, afgenomen en verbrand heeft (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw paspoort zich bij de smokkelaar in Bosnië bevond, tracht u uw uiteenlopende verklaringen met elkaar te verzoenen door te stellen dat de smokkelaar zich bij u bevond toen jullie opgepakt werden door de Kroatische politie en dat uw paspoort zich in zijn bagage bevond en alle bagage verbrand werd (CGVS, p. 6). Uw verklaringen zijn echter nog steeds strijdig gezien u bij de registratie van uw verzoek om

internationale bescherming verklaarde dat uw paspoort zich in Bosnië bij de smokkelaar bevond en u geenszins aangaf dat uw paspoort in werkelijkheid vernietigd was door de Kroatische autoriteiten (zie fiche 'registratie verzoek om internationale bescherming'). Bovendien verklaarde u enkele ogenblikken eerder dat uw paspoort zich in uw bagage, en niet in de bagage van de smokkelaar, bevond (CGVS, p. 6). Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet dan ook vermoeden dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijks informatie, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaatgeneraal aflegde overeenstemmen. Evenmin toonde u uw identiteit aan aan de hand van uw identiteitskaart of shenasnameh, die zich volgens uw verklaringen bij uw ouders in Iran zouden bevinden (verklaring DVZ, vraag 25; CGVS, p. 6). Tijdens uw interview bij de DVZ d.d. 07.02.2020 en op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 29.06.2020 werd u nochtans gewezen op het feit dat het bijzonder belangrijk is dat een verzoeker zijn of haar identiteit aantoonst. U stelde geen documenten te kunnen neerleggen 'omwille van het coronavirus'. Gevraagd om te verduidelijken wat u daarmee bedoelt, herhaalt u dat u omwille van de coronacrisis geen documenten kunt bezorgen. Nogmaals gevraagd waarom u geen documenten kunt bezorgen, verklaart u het niet te weten. Wanneer bij u gepolst wordt of de post nog steeds werkt, stelt u weinig verduidelijkend dat uw familie zei dat er 'corona, corona, corona was' toen u hen opbelde en u daarom geen documenten kunt brengen (CGVS, p. 5). Vervolgens stelt u dat niemand u tot nu toe gevraagd zou hebben om documenten te bezorgen, hetgeen u enkele tellen later tegenspreekt door te stellen dat men u tijdens uw eerste interview naar uw paspoort en andere identiteitsdocumenten had gevraagd, waarop u uw familie zou opgebeld hebben en uw familie u gezegd zou hebben dat ze deze zouden opsturen. Uiteindelijk deden ze dit niet omdat ze geen geld hadden en nadien gebeurde de coronacrisis hier, zo verklaart u (CGVS, p. 5). Hoewel kan aangenomen worden dat de internationale postbedeling tussen Iran en België enige obstakels heeft gekend in 2020 omwille van de coronapandemie, is het geenszins aannemelijk dat deze sinds uw interview bij de DVZ d.d. 07.02.2020 volledig lam gelegen zou hebben. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Iraanse Post pas vanaf 24 maart 2020 beperkingen in hun internationale postbedeling heeft afgekondigd, tot er opnieuw voldoende transportcapaciteit beschikbaar is. Geldgebrek bij uw familie kan niet weerhouden worden voor uw nalaten gezien u zelf verklaarde dat u 'na de coronacrisis' alle documenten zou kunnen bezorgen (CGVS, p. 5). Hoewel u zowel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde over een foto van uw identiteitskaart of shenasnameh te beschikken (zie fiche 'registratie verzoek om internationale bescherming'; CGVS, p. 6) en hiervoor vijf werkdagen de tijd kreeg, bezorgde u zelfs deze niet aan het CGVS, noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan. Bovenstaande vaststellingen ondergraven uw algemene geloofwaardigheid en nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonst, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt over wanneer u Iran verlaten heeft. Bij de DVZ verklaarde u d.d. 07.02.2020 Iran één jaar en twee maanden eerder verlaten te hebben (verklaring DVZ, vraag 31), hetgeen uw vertrek uit Iran rond 7 december 2018 situeert. Tijdens uw persoonlijk onderhoud situeert u uw vertrek uit Iran nu eens op 2 mehr 1397 (24 september 2018) (CGVS, p. 8), dan weer met Arba'een, dat tussen 29 en 31 oktober plaatsvond (CGVS, p. 10) (zie administratief dossier). U vertelt dat het weer toen koud was (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de temperatuur op 24 september 2018, zowel in Ahwaz, uw thuisstad (CGVS, p. 3), als in Darkhovin, de grensstad waar u een dag of twee verbleef na uw verblijf van twee maanden in Irak alvorens Iran definitief te verlaten (CGVS, p. 7, 11), boven de 40°C klom. Eind oktober schommelden de middagtemperaturen in Ahwaz en Darkhovin tussen de 19 en 27°C. Uit informatie over de gemiddelde temperaturen in deze regio's, die eveneens werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt allerminst dat dit koude temperaturen zijn in deze regio's. Van een volwassen Iraniër die tien jaar scholing genoten heeft (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS, p. 3), mag verwacht worden dat deze zijn vertrek uit zijn land op eenduidige wijze kan duiden.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg van Iran naar België. Bij de DVZ verklaarde u immers met uw eigen paspoort met het vliegtuig van Iran naar Turkije gereisd te zijn en maakte u geen enkele melding dat u door Irak gereisd zou zijn (verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u met de hulp van een smokkelaar met een boot een rivier die de grens uitmaakt tussen Iran en Irak, overgestoken te zijn, waarbij u toevoegt dat vele mensen die dag van Iran naar Irak reisden voor een religieuze ceremonie omdat het de 40e dag na het overlijden van de derde imam was en niemand jullie tegenhield (CGVS, p. 7-8). U zou de grens van Irak naar Turkije

tevens met de hulp van een smokkelaar in een bos overgestoken hebben (CGVS, p. 8). In tegenstelling tot bij de DVZ verklaarde u op het CGVS tevens zonder paspoort gereisd te hebben vanuit Iran naar Turkije (CGVS, p. 7). Bij de DVZ verklaarde u daarnaast met uw eigen paspoort van Turkije naar Servië gereisd te hebben (verklaring DVZ, vraag 31), terwijl u op het CGVS dan weer verklaart vanuit Turkije met een vals paspoort gereisd te hebben (CGVS, p. 7, 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenst te bieden op wanneer en hoe u Iran verliet, hetgeen tevens afbreuk doet aan de door u voorgehouden omstandigheden waaronder u besloot Iran te verlaten.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw vrees voor M. R. (...) en diens familie (CGVS, p. 9, 11-12) allerminst geloofwaardig is. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u deze vrees naar aanleiding van jullie gevecht, waarbij hij zijn neus alsook het zicht aan één oog verloren zou hebben (CGVS, p. 12), niet vermeldde in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ. U haalde enkel uw problemen naar aanleiding van uw bekering tot het christendom aan en verklaarde zelfs expliciet geen problemen gekend te hebben met medeburgers in Iran (vragenlijst CGVS, d.d. 07.02.2020, vraag 7). Geconfronteerd met deze opvallende hiaten in uw asielrelaas zoals u het uit de doeken deed bij de DVZ, ontkent u verklaard te hebben geen problemen gehad te hebben met medeburgers en zegt u dat men u bij de DVZ niet gevraagd had of u gevochten had met iemand en men u enkel gevraagd had wat uw problemen waren (CGVS, p. 12). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien de vraagstelling naar uw vrees bij terugkeer naar Iran en naar de feiten die geleid hebben tot uw vlucht duidelijk is en u op deze vragen geantwoord heeft dat u voor uw leven vreesde naar aanleiding van uw bekering tot het christendom en de arrestatie van Mo. (...) door de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Bovendien antwoordde u zowel op de vraag of u problemen gekend had met medeburgers als op de vraag of u nog iets toe te voegen had negatief (vragenlijst CGVS, vraag 7 en 8). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid. Verwacht mag worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid. Voorts bent u allerminst consistent met betrekking tot de chronologie van de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Iran. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u immers dat u na het gevecht met M. R. (...), dat u ongeveer een maand voor uw vertrek uit Iran situeert (CGVS, p. 12), aan de drugs raakte, naar een aantal affickcentra ging, van de drugs raakte, aan vergaderingen met andere ex-drugsverslaafden deelnam, op één van deze vergaderingen Mo. (...) leerde kennen, één keer met Mo. (...) meeging naar een christelijke dienst, u een 20-tal dagen optrok met A. (...) en Mo. (...), waarna Mo. (...) op een dag verdween en u onderdook in Irak voor twee maanden (CGVS, p. 9-10, 18-19). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat Mo. (...) twee maanden voor uw vertrek uit Iran gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten, waarna u naar Irak ging voor twee maanden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook is uw verklaring dat het gevecht met M. R. (...) plaatsvond op 1 shahrivar 1397 (23 augustus 2018) (CGVS, p. 12) niet consistent met uw verklaring dat u op 20 mordad 1397 (11 augustus 2018) deelnam aan uw enige kerkvergadering, in Mo.'s (...) huis (CGVS, p. 16-18), gezien u tevens verklaarde dat uw gevecht met M. R. (...) zich afspeelde voordat u in aanraking kwam met Mo. (...) en het christendom (CGVS, p. 9-10). Uw herhaaldelijke verklaringen dat u zich geen data in Iran kunt herinneren, dat u niet goed bent met data en dat u geen data kunt onthouden of niet verondersteld wordt data te onthouden (CGVS, p. 9, 18, 20), kunnen niet weerhouden worden gelet op uw profiel van een volwassen geschoolde stedelijke Iraniër en het feit dat u zelf spontaan deze data aanhaalt wanneer u gevraagd wordt een indicatie te geven van wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden (CGVS, p. 11-12; CGVS, p. 18). Bovendien geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud blijk van met tijdsaanduidingen zoals dagen, weken, maanden en jaren alsook met data overweg te kunnen: zo verklaart u één of twee dagen teruggekeerd te zijn naar Iran (CGVS, p. 7, p. 10), vertrokken te zijn uit Iran 40 dagen na het overlijden van de derde imam (CGVS, p. 8), op 27 augustus 2019 in België aangekomen te zijn (CGVS, p. 8), twee maanden in Servië verbleven te hebben (CGVS, p. 8), één jaar in Bosnië verbleven te hebben (CGVS, p. 8), tien jaar naar school gegaan te zijn in Iran (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS, p. 3), ... Tot slot is het allerminst plausibel dat het geheel van gebeurtenissen dat u aanhaalt, gaande van uw gevecht met M. R. (...), uw daaropvolgende drugsverslaving en ontwenning in verschillende centra en deelname aan bijeenkomsten voor exdrugsverslaafden zich op een tijdsspanne van amper 10 dagen zou hebben voltrokken. U verklaart immers dat uw gevecht met M. R. (...) ongeveer een maand voor uw vertrek uit Iran plaatsvond (CGVS, p. 11-12) en dat u zo'n 20 dagen met Mo. (...) en A. (...) doorbracht in Iran (CGVS, p. 18-19).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met M. R. (...) kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bekering tot het christendom in Iran. U verklaart immers dat uw problemen met M. R. (...) leidden tot uw drugsverslaving en ontwenning, deelname aan bijeenkomsten met andere exdrugsverslaafden en uiteindelijke ontmoeting met Mo. (...), die u geïntroduceerd zou hebben in het

christendom (CGVS, p. 9-10). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering blijkt ook uit de verschillende tegenstrijdigheden die u laat optekenen over (de aanloop naar) uw bekering tot het christendom. Zo verklaarde u bij de DVZ dat het A. (...) was die u leerde kennen naar aanleiding van de hulp die u aan een ngo had gevraagd i.v.m. uw drugverslaving en die u overtuigd heeft om u te bekeren tot het christendom (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud vertelt dat het Mo. (...) was die u leerde kennen tijdens de ontmoetingen voor ex-drugsverslaafden en waarmee u dagelijks sprak en die u overtuigde om deel te nemen aan de huiskerkdienst (CGVS, p. 10, 13-14). Bij de DVZ verklaarde u dat A. (...) de verantwoordelijke was van de kerkdienst (vragenlijst CGVS, vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaart dat Mo. (...) de leider was van de groep en dat de kerkdienst waaraan u had deelgenomen in zijn huis had plaatsgevonden (CGVS, p. 17). Bij de DVZ verklaarde u drie keer te hebben deelgenomen aan een kerkdienst (vragenlijst CGVS, vraag 5), op het CGVS luidt het dat u slechts één keer aan een kerkdienst deelnam (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid ontkent u ooit verklaard te hebben drie keer naar een kerkdienst geweest te zijn in Iran, waarna u toevoegt dat alles wat u verklaard heeft niet 'precies' was maar 'ongeveer'. Tevens verwijst u naar het feit dat u bij uw interview op de DVZ gestresseerd was en dat u toen, net als voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet geslapen had (CGVS, p. 18). Gelet op het feit dat uw deelname aan huiskerkdiensten als een kernelement en niet als een detail in uw vluchtrelaas dient beschouwd te worden, kan en mag van een volwassen verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over of hij één keer dan wel drie keer naar een dergelijke huiskerkdienst gegaan is. Hoewel het CGVS begrijpt dat een interview een zekere stress met zich meebrengt, kan stress noch vermoeidheid weerhouden worden als verklaring waarom u niet eenduidig bent op dit punt, temeer u expliciet verklaart dat u omwille van uw vermoeden dat één van de aanwezigen, Re (...), een spion was van de autoriteiten geen tweede keer wilde meegaan naar een huiskerkdienst ondanks herhaalde uitnodigingen van Mo. (...) (CGVS, p. 10). Gelet op bovenstaande motieven kan er aan uw beweerde bekering in Iran geen enkel geloof gehecht worden.

Tevens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Wanneer u gevraagd wordt welke rol uw geloof in uw dagelijks leven speelde toen u een sjiitisch moslim was, verklaart u dat het sjiisme vol strikte regels is en dat u niet op dezelfde manier denkt als deze regels. U verklaart tevens dat u niet gelovig was, nooit in uw leven gebeden had, slechts één of twee keer in uw leven naar de moskee bent gegaan, niet deelnam aan de ramadan en niet wist wat de islam of religie waren. U verwijst hiervoor naar uw drugverslaving (CGVS, p. 12-13), hetgeen weinig coherent is, gezien uw drugverslaving slechts van zeer korte duur geweest zou zijn en zich vlak voor uw vertrek uit Iran zou afgespeeld hebben (zie supra). Verder legt u oppervlakkige verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom gewekt werd. Gevraagd te vertellen waarom u, een niet-praktiserende moslim, geïnteresseerd was in wat Mo. (...) over zijn geloof vertelde, verklaart u dat hij goedgehumeurd was, God kende en zijn woorden 'leuk' waren. Hij zou uw geest, gedachten en temperament veranderd hebben en u de juiste manier van leven geleerd hebben en u geleerd hebben hoe goed te zijn. U verklaart verder heel algemeen dat het christendom een leuke religie is omdat er liefde is in het christendom, en dat u nu weet hoe van mensen te houden en hoe mensen van u houden (CGVS, p. 13). Gevraagd wat het precies was in Mo.'s (...) eerste woorden tegen u over het christendom dat uw aandacht trok, antwoordt u vaag dat hij sprak over 'goede' dingen en dat hij u verteld zou hebben dat hij van u een goede persoon zou maken. Hij zou gezegd hebben dat God liefde is, God van mensen houdt en God zich opofferde voor mensen (CGVS, p. 13-14). Dat dergelijke, algemene bewoordingen zouden volstaan om de interesse van een niet-praktiserende moslim in het christendom te wekken, kan niet overtuigen. Daarnaast legt u erg stereotiepe verklaringen af over het verschil tussen de islam en het christendom. Zo zijn alle moslims leugenaars volgens u. Moslims zouden het enkel hebben over de regels die gelden binnen de islam, zoals bidden en vasten, en zouden allemaal mensen willen vermoorden. U besluit dat u de islam haat (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u tot de conclusie gekomen bent dat alle moslims mensen willen vermoorden, stelt u dat dat de dingen zijn die u heeft meegemaakt (CGVS, p. 14). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die als

moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders, vrienden en kennissen moslims zijn (CGVS, p. 13), alle moslims als leugenaars en potentiële moordenaars beschouwt. Wanneer gepolst wordt of uw familieleden ook moslims zijn die iedereen willen vermoorden, zegt u dan weer niet te weten hoe zij denken en dat iedereen visie verschillend is. Nogmaals gevraagd of zij ook moslims zijn die iedereen willen vermoorden, zegt u het niet te weten en stelt u niet te op de hoogte te zijn van de religie van uw familie (CGVS, p. 15). Deze verklaring is dan weer niet coherent met uw eerdere verklaring dat uw familieleden praktiserende moslims zijn (CGVS, p. 13).

Bovendien zou u na een gesprek van slechts vijf à zes uur met Mo. (...) diens uitnodiging om naar een huiskerkdienst te gaan, aanvaard hebben (CGVS, p. 14). U verklaarde vervolgens zich in Iran bekeerd te hebben tot het christendom (verklaring DVZ, vraag 9; CGVS, p. 3) en slechts 20 dagen voor uw vertrek uit Iran doorgebracht te hebben met Mo. (...) (CGVS, p. 18-19), die u in aanraking bracht met het christendom (CGVS, p. 10). Dat u zich dermate snel bekeerd zou hebben tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis.

Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u in een periode van slechts 20 dagen voor uw vertrek uit Iran naar uw eerste huiskerkdienst ging en u zich nog voor uw vertrek uit Iran bekeerde en een kruisteken zou hebben laten tatoeëren op uw borstkas (CGVS, p. 17), terwijl u zich bewust geweest zou zijn van de risico's die dit met zich mee bracht in Iran –u verklaart in dit verband dat u met een speciale telefoon in Google opzocht of hetgeen Mo. (...) u vertelde juist was omdat dit gevaarlijk kon zijn voor u (CGVS, p. 14) en dat u geëxecuteerd of de hand afgehakt zou worden indien de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden geraken van uw tatoeage (CGVS, p. 17)– wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen.

Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw vrees voor de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw bekering. Ook de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen laat optekenen over uw rechtstreekse vluchtaanleiding haalt het geloof in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten onderuit. Zo verklaarde u bij de DVZ dat Mo. (...) ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Iran werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten, waarna u naar uw vader gestapt zou zijn, hem verteld zou hebben wat er met Mo. (...) gebeurd was en uw vader u naar Irak gestuurd zou hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw spontaan relaas op het CGVS vertelt u dat op een dag dat u met A. (...) afgesproken had, A. (...) na jullie ontmoeting naar Mo.'s (...) huis was gegaan, Mo.'s (...) familie A. (...) vertelde dat ze hem die dag niet gezien hadden, Mo. (...) niet reageerde wanneer A. (...) hem opbelde, A. (...) u zes of zeven uur later zei te vluchten en u te verstoppen tot jullie meer nieuws hadden, en u alles aan uw vader vertelde, die u zei naar Irak te gaan omdat het Arba'een was (CGVS, p. 10). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt hoeveel dagen of weken voordat u Iran verliet, Mo. (...) gearresteerd werd, verklaart u dan weer dat u reeds twee maanden in Irak was en op het punt stond om terug te keren naar Iran toen (een) vriend(en) u zei(den) niet terug te keren naar Iran omdat Mo. (...) gearresteerd was. U verklaart daarbij aanvankelijk dat u in Irak was omdat u op uitstap was gegaan, enkele tellen later verklaart u dan weer dat u in Irak was omdat u gevlucht was voor M. R. (...) (CGVS, p. 19). Uw erg uiteenlopende verklaringen over uw motieven om naar Irak te gaan –de verdwijning van Mo. (...) (CGVS, p. 10), een uitstapje of uw vrees voor M. R. (...) (CGVS, p. 19)– en over het ogenblik waarop Mo. (...) gearresteerd was – vóór of na uw vertrek uit Iran naar Irak– halen elk geloof in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten onderuit.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds op 27 augustus 2019 in België aankwam en op 27 september 2019 de Belgische autoriteiten om internationale bescherming verzocht, u naar eigen zeggen slechts twee keer naar een katholieke kerk en vervolgens vier of vijf weken naar een protestantse kerk in Hasselt bent gegaan (CGVS, p. 19-20), gezien u volgens uw verklaringen zich reeds in Iran bekeerde tot het christendom. Dat u in de periode tussen uw aankomst in België en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts een zestal kerkdiensten bijwoonde, dit sinds zo'n twee à drie weken na uw aankomst in België (CGVS, p. 20), doet bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen. Uw verklaring dat u er wel naartoe wilt gaan maar geen geld heeft om uw bus- en/of treintickets te betalen (CGVS, p. 18, 20), kan niet weerhouden worden gezien er niet begrepen kan worden waarom u twee à drie weken na uw aankomst in België wel over de mogelijkheid beschikte om naar de protestantse kerk te gaan in Hasselt en nadien niet meer. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw neef, die als erkend vluchteling in België woont,

en waarmee u naar de kerk ging (CGVS, p. 18), u erg ter wille zou zijn, gezien hij vanuit Hasselt dan wel Leuven naar u zou toekomen om u dingen die u niet begrijpt over het christendom, uit te leggen (CGVS, p. 18; verklaring DVZ, vraag 20). Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt als een bekering tot het christendom in Iran, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Zo bent u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, bijna een jaar na uw aankomst in België, zelfs niet in het bezit van een bijbel, en dit ondanks uw zelfverklaarde moeilijkheden om naar de kerk te gaan en het feit dat u een neef heeft, die met u naar de kerk gaat en u ter wille is (zie supra). Gevraagd naar andere activiteiten in verband met uw christelijke geloof, stelt u dat u andere mensen helpt, hen leert wat u weet, hen vertrouwd maakt met de kerk en hen naar de kerk leidt en brengt als ze naar de kerk willen gaan (CGVS, p. 20). Daar u zelf sinds geruime tijd niet meer naar de kerk gaat (zie supra), kan er weinig geloof gehecht worden aan deze verklaringen. U verklaart daarnaast geen andere activiteiten te hebben met betrekking tot uw christelijke geloof (CGVS, p. 20). Verder bent u niet op de hoogte van wat het christendom precies zegt over bidden. U stelt dat u dat nog niet bestudeerd heeft en verwijst naar het feit dat u 'nieuw' bent in het christendom (CGVS, p. 15). Gezien u verklaart in de 20 dagen voor uw vertrek uit Iran bekeerd te zijn (verklaring DVZ, vraag 9; CGVS, p. 3, 10, 18-19) en u de regels binnen de islam rond vasten en bidden als problematisch ervaren zou hebben (CGVS, p. 12, 14), zou van u een diepgaandere kennis verwacht mogen worden op dit punt. Tot slot is het tekenend dat, hoewel u verklaart bewijstukken te hebben van uw kerkgang in België (CGVS, p. 21), u naliet deze te bezorgen aan het CGVS. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Met betrekking tot de tatoeage van een kruis die u op uw borstkas zou hebben (CGVS, p. 17), waarvan u overigens geen begin van bewijs neerlegt, dient gelet op bovenstaande vaststellingen geconcludeerd te worden dat u deze geenszins hebt laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze overtuiging. Er kan dan ook in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u stappen onderneemt om de door u aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs al dan niet medisch, te laten verwijderen.

Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat er evenmin aangenomen kan worden dat de Iraanse autoriteiten u op basis van de enkele keren dat u een kerk bezocht in België zouden verdenken van apostasie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming evenals de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran vreest gevangengenomen te zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering tot het christendom en geslagen te zullen worden door M. R. of zijn familie (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 11). In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees voor de Iraanse autoriteiten en/of M. R. en zijn familie niet aannemelijk heeft gemaakt. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (A) verzoekende partij haar identiteit op geen enkele manier aangetoond heeft; (B) zij klaarblijkelijk geen zicht wenst te bieden op wanneer en hoe zij Iran verliet, gelet op haar

incoherente verklaringen over wanneer zij Iran verlaten heeft en haar tegenstrijdige verklaringen over haar reisweg van Iran naar België; (C) geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor M. R. en diens familie, aangezien (i) zij deze vrees niet vermeldde tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er enkel haar problemen naar aanleiding van haar bekering tot het christendom aanhaalde en er zelfs expliciet verklaarde geen problemen gekend te hebben met medeburgers in Iran, en (ii) zij allerminst consistent is met betrekking tot de chronologie van de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot haar vertrek uit Iran; (D) geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het christendom in Iran, aangezien (i) zij haar kennismaking met het christendom linkt aan haar (ongeloofwaardig bevonden) problemen met M. R., nu zij aangaf dat haar problemen met M. R. leidden tot haar drugsverslaving en ontwenning, deelname aan bijeenkomsten met andere ex-drugsverslaafden en uiteindelijke ontmoeting met Mo., die haar geïntroduceerd zou hebben in het christendom, (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (de aanloop naar) haar bekering tot het christendom, (iii) zij niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, gelet op haar weinig coherente verklaringen in verband met haar geloofsbeleving voor haar bekering, haar oppervlakkige verklaringen over de reden waarom haar interesse in het christendom gewekt werd, haar stereotiepe verklaringen over het verschil tussen de islam en het christendom en haar onaannemelijk snelle bekering tot een andere godsdienst; (E) er derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van haar bekering, temeer nu zij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar rechtstreekse vluchtaanleiding; (F) de oprechtheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa ondermijnd wordt nu aan haar bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht en ook haar verklaringen over haar geloofsactiviteiten in België niet kunnen overtuigen, aangezien (i) zij sinds haar aankomst in België slechts een zeer beperkt aantal kerkdiensten bijwoonde, (ii) zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) zelfs niet in het bezit is van een bijbel, (iii) zij, gevraagd naar andere activiteiten in verband met haar christelijke geloof, stelt dat zij andere mensen helpt, hen leert wat zij weet, hen vertrouwd maakt met de kerk en hen naar de kerk leidt en brengt als ze naar de kerk willen gaan, hetgeen echter niet geloofwaardig is daar zij zelfs sinds geruime tijd niet meer naar de kerk gaat, (iii) zij verder niet op de hoogte is van wat het christendom precies zegt over bidden, en (iv) zij, hoewel zij verklaart bewijsstukken te hebben van haar kerkgang in België, naliet deze te bezorgen aan het CGVS; en (G) wat betreft de tatoeage van een kruis die zij op haar borstkas zou hebben, zij hiervan geen begin van bewijs neerlegt en daarenboven gelet op bovenstaande vaststellingen geconcludeerd dient te worden dat zij deze geenszins heeft laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze overtuiging, waardoor in alle redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij stappen onderneemt om de door haar aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs, al dan niet medisch, te laten verwijderen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondergraven en dit omdat ze geen betrekking hebben op belangrijke onderdelen van haar verklaringen, stelt de Raad evenwel vast dat de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing wel degelijk van die aard zijn dat zij de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij en de geloofwaardigheid van haar relaas op manifeste wijze ondergraven. In het bijzonder legt zij tegenstrijdige, incoherente en inconsistente verklaringen af over waar haar originele Iraanse paspoort zich bevindt – een belangrijk document dat haar identiteit zou kunnen staven –, over wanneer en hoe zij Iran verliet, over haar vrees voor M. R. en diens familie, over de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot haar vertrek uit Iran, over (de aanloop naar) haar bekering tot het christendom en over haar rechtstreekse vluchtaanleiding. De vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en inconsistenties hebben dan ook wel degelijk betrekking op essentiële elementen van het door haar voorgehouden asielrelaas en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.2.5. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de hoeveelheid verklaringen die wel aannemelijk en eensluidend waren in ruime mate het aantal verklaringen die dat niet waren overstijgt en dat *“de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouds wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn bekering, ten onrechte (worden) doodgezwegen in de weigeringsbeslissing”*, duidt de Raad erop dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar verklaringen die wel overeenstemden geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en inconsistenties inzake essentiële elementen

van haar asielrelaas die wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraven. De Raad wijst er verder op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij na *in concreto* aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

2.2.6. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat men haar bij de aanvang van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gevraagd kort te zijn in haar antwoorden en gezegd had dat zij later op het CGVS uitgebreid haar verhaal zou kunnen doen, wijst de Raad er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier verzoeker, stuk 8, vragenlijst CGVS, 'voorafgaand advies'). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Het louter gegeven dat haar gevraagd werd kort te zijn in haar antwoorden, biedt dan ook geenszins een afdoende uitleg voor de flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen haar verklaringen bij de DVZ en deze op het CGVS. De Raad wijst er in dit verband nog op dat haar verklaringen bij DVZ achteraf aan haar werden voorgelezen in het Farsi, waarna verzoekende partij het verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS). Verder kan verzoekende partij evenmin verwijzen naar het gegeven dat haar bij de DVZ gevraagd werd kort te zijn in haar antwoorden om te verklaren waarom zij er naliet haar vrees voor M. R. en diens familie te vermelden. Immers duidt de Raad er dienaangaande op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de DVZ, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. Zij het er tevens op gewezen dat nergens uit deze vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en dat haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden werd haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Bovendien werd haar de uitdrukkelijke vraag gesteld of zij naast de door haar aangehaalde problemen nog problemen gehad heeft met medeburgers, waarop zij evenwel ontkennend antwoordde (vragenlijst DVZ, vraag 3.7).

2.2.7. Inzake het verweer van verzoekende partij dat de dossierbehandelaar van het CGVS zich vergist heeft bij het analyseren van haar verklaringen, minstens haar verklaringen verkeerd interpreteerde, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* preciseert welke verklaringen verkeerd werden geanalyseerd en/of geïnterpreteerd en waar een andersluidende analyse/interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij ter verklaring van de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen duidt op haar mentale moeilijkheden ingevolge haar vroegere drugsverslaving, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat zij omwille van mentale problemen ten gevolge van haar vroegere drugsverslaving niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zij het overigens bemerkt dat verzoekende partij zelf nooit eerder gewag maakte van het feit dat zij omwille van haar vroegere drugsverslaving niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" ingevuld op 7 februari 2020 bij DVZ verklaarde zij nog dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar relaas of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS liet zij op geen enkel moment blijken dat zij omwille van haar vroegere drugsverslaving niet in staat is om een coherent en consistent relaas te vertellen.

2.2.9.1. Verder stelt verzoekende partij dat haar bekering tot het christendom ten onrechte in vraag wordt gesteld. Volgens haar is de werkwijze van het Commissariaat-generaal om de geloofwaardigheid

van haar verklaringen te beoordelen aan de hand van haar theoretische kennis over het christendom te abstract, te technisch en onredelijk streng. Verzoekende partij duidt erop dat zij het christendom ervaart *“als een emotioneel, ritueel, transcendent gegeven; een innerlijke beleving van christelijke waarden zoals liefde, naastenliefde en eerlijkheid, meer dan als een soort rationele theoretische kennis van de inhoud van de bijbel”*. Zij benadrukt dat de beweegredenen voor een bekering heel persoonlijk zijn en verschillen van individu tot individu. Daarnaast meent verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende rekening hield met haar persoonlijke omstandigheden. Zij duidt op het feit dat zij zich slechts kort voor haar vertrek uit Iran bekeerde, de taalbarrière, haar verblijf in het asielcentrum en haar beperkte bewegingsvrijheid omwille van de coronapandemie.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij en zich geenszins beperkt tot een loutere beoordeling van de geloofwaardigheid van haar bekering aan de hand van haar theoretische kennis over het christendom. Immers dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt in verband met haar geloofsbeleving voor haar bekering, dat zij voorts slechts oppervlakkige verklaringen aflegt over de redenen waarom haar interesse in het christendom gewekt werd en dat zij ook erg stereotiepe en incoherente verklaringen aflegt over het verschil tussen de islam en het christendom. Verzoekende partij legt dan ook allerm minst overtuigende verklaringen af wat betreft haar persoonlijke redenen om zich te bekeren tot het christendom.

Verder is het evenmin onredelijk van verwerende partij om van verzoekende partij te verwachten dat zij zou weten wat het christendom precies zegt over bidden, gelet op haar verklaring dat zij zich in de twintig dagen voor haar vertrek uit Iran bekeerde en dat zij de regels binnen de islam rond vasten en bidden als problematisch ervaren zou hebben.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de taalbarrière, haar verblijf in het asielcentrum en de coronapandemie om haar uiterst beperkte activiteiten in België met betrekking tot haar christelijk geloof te verklaren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande de pertinente opmerking gemaakt dat van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt als een bekering tot het christendom in Iran, een hoge mate van interesse en toewijding verwacht kan worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. Waar zij thans de coronapandemie en haar verblijf in het asielcentrum aanhaalt als reden waarom zij niet vaker naar de kerk is gegaan, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud hierover louter verklaarde dat zij er wel naartoe wilt gaan maar geen geld heeft om haar bus- en/of treintickets te betalen (notities CGVS, p. 18 en 30). Inzake deze uitleg wordt door verwerende partij terecht opgemerkt dat deze niet kan worden weerhouden gezien er niet begrepen kan worden waarom zij twee à drie weken na haar aankomst in België wel over de mogelijkheid beschikte om naar de protestantse kerk te gaan in Hasselt en nadien niet meer en bovendien uit haar verklaringen blijkt dat haar neef, die als erkend vluchteling in België woont, en waarmee verzoekende partij naar de kerk ging, haar erg ter wille zou zijn, gezien hij vanuit Hasselt dan wel Leuven naar haar zou toekomen om haar dingen die zij niet begrijpt over het christendom, uit te leggen.

Ten slotte onderstreept de Raad in dit verband nog dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat verzoekende partij zelfs ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, bijna een jaar na haar aankomst in België, niet in het bezit is van een bijbel. Door verzoekende partij wordt hiervoor geen enkele afdoende verklaring gegeven.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat de gedachte om haar huidige levenswijze die zij sinds haar vlucht uit Iran onderhoudt radicaal te moeten veranderen in een samenleving die zij niet meer als de hare aanziet, met name op het vlak van vrijheid van religie, voor haar ondraaglijk is en dat het vast staat dat zij bij een terugkeer naar Iran vroeg of laat in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (religieuze) waarden, onderstreept de Raad vooreerst dat uit het voorafgaande is gebleken dat aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom geen enkel geloof kan worden gehecht. Zij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar deze bekering om aan te tonen dat zij niet meer zal kunnen aarden in Iran. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoonst dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels en gebruiken noch dat zij bij een terugkeer problemen zal kennen omwille van bepaalde opvattingen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-

generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 juni 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT